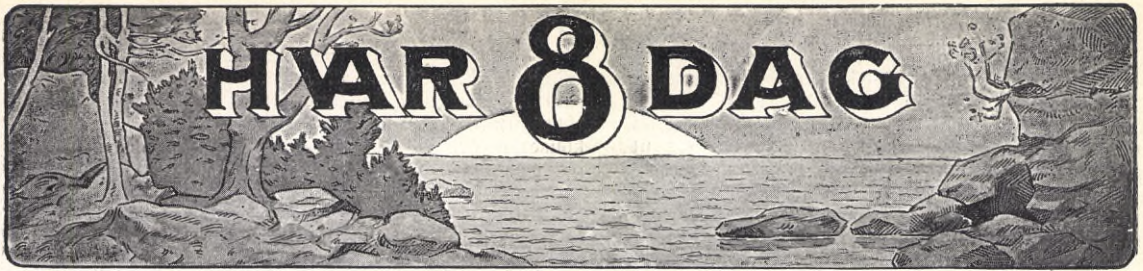

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

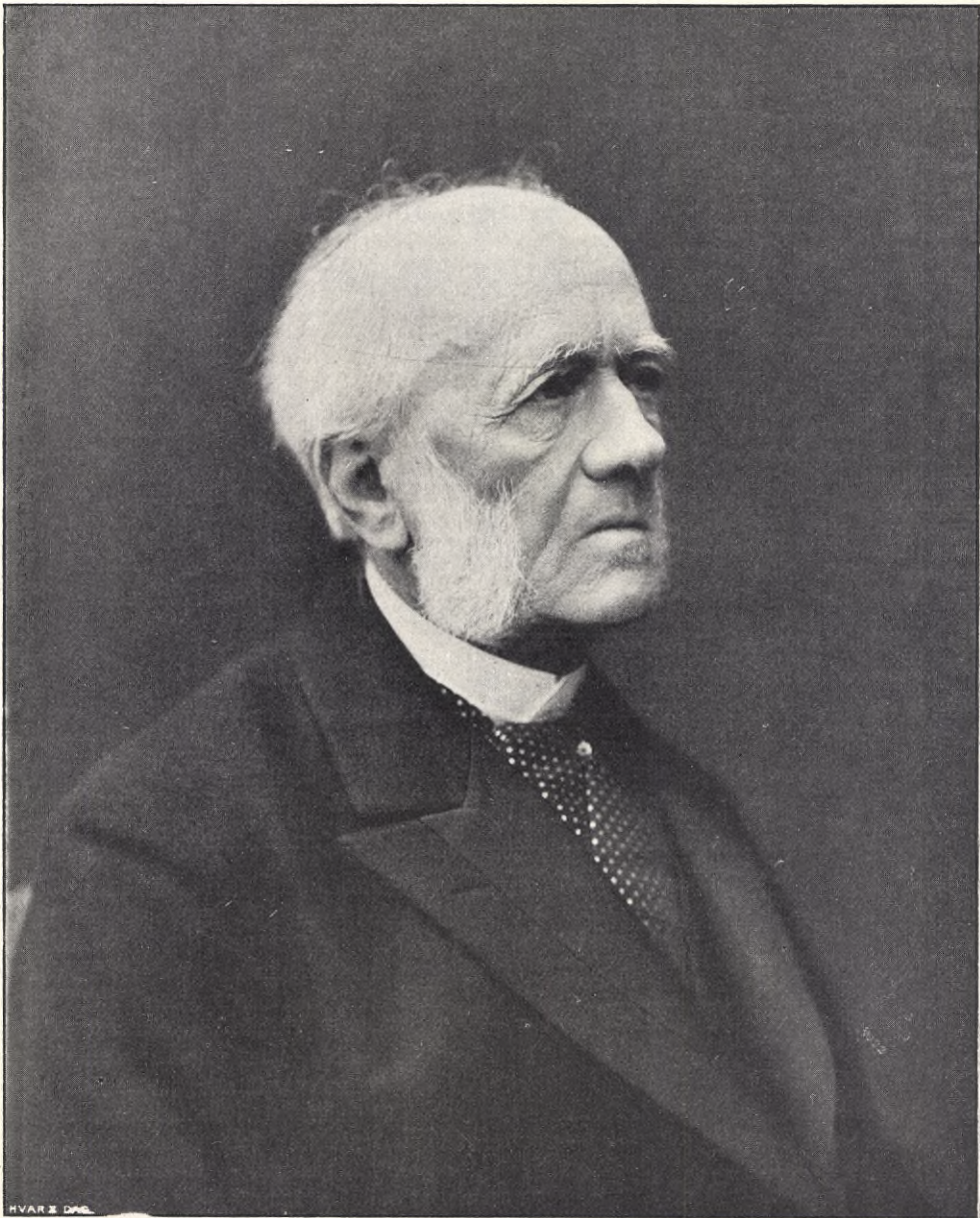
Den 6 April 1902

N:o 27

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Julius Günther* (med 1 porträtt). *Under sultanens spira* (med 1 porträtt). *Fallen på sin post* (med 2 illustr.) *Two berömda Fryburgare* (med 5 illustrationer). *»Hästiska slottet»* (med 1 illustration). *Hela Sverige på basar. II* (med 5 illustr.) *Cecil Rhodes †* (med 1 porträtt). *En afsliden statsman* (med 1 porträtt). *Bilder från kriget i Sydafrika* (med 3 illustr.) *Guldgräfvarens historia.* Novell af Mark Twain. Öfers. för HVAR 8 DAG. *Del nya lodjuret å Skansen* (med 1 illustration). *Veckans ortvärtigheter* med 23 porträtt. HVAR 8 DAGS novellblad VII: *Pröfvad gummild.* Öfersättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

HVAR 8 DAG.
Foto. L. Larsson, Stockholm.

Professor [JULIUS GÜNTHER.]

JULIUS GUNTHER.

Man har sagt, att det bäst kläder somliga skaller att dö unga. Hur skulle t. ex. Alfred de Musset, han, som i sina dikter funnit vackrare uttryck än någon annan för ungdomskärleken, ha tagit sig ut på gamla dagar? Det förefaller dock en smula osmakligt, när en gubbe sjunger ungdomskärlekens lof, och det är ju endast få skaller förunnadt att med åren ständigt finna nya och djupare toner.

Man vill icke heller gerna tänka sig en gammal tenor... Tenoren tolkar ju i operorna det veka svärmeriet och den trånande kärleken, tolkar de ungdomligt glödande känslorna. Äfven tenorerna borde dö unga — eller i tid draga sig bort från scenen. Och när de sedan åldras, böra de göra det med värdighet. Deras yttre bör, oakadt de grå håren och de många rynkorna, ändå bevara något ungdomligt friskt, så att ett yngre släkte kan förstå den trollkraft, som en gång i tiden utgick från sångarne med det ljusa väljudet i stämman.

Julius Günther har förstått den svåra konsten att åldras utan att bli gammal. Ännu i dag bevarar han sin ungdomliga spänstighet — ja, han bevarar till och med en elev vid musikonservatoriet, sin sista elev därstädes, ty, som bekant, drog sig professor Günther för snart fyra år sedan tillbaka från sin lärarebefattning i sång vid konservatoriet, ehuru han allt fortfarande bibehållit en del elever, hvilka sedan efter hand lämnat läroverket.

Den 1 sislidne mars fyllde Julius Günther 84 år. Han föddes nämligen den 1 mars 1818, i Göteborg, där fadern var organisten vid Tyska kyrkan, musikdirektören Georg Günther; modern hette Bleidorn. G. ägnade sig först åt militärtjänsten och tjänstgjorde tre år som underofficer vid Elfsborgs regemente. Men hans håg stod till teatern, och den 8 nov. 1838 debuterade han i Fra Diavalos roll på k. teatern.

Julius Günther stannade i aderton år vid operan, under hvilken tid han utförde en mängd partier: Don Juan Almagiva i »Barberaren i Sevilla», Renaud i »Armide», Masaniello i »Den stumma från Portici», Narcisse i »Turken uti Italien», titelrollerna i »Robert af Normandie» och »Stradella», Edgar i »Lucie», Nemorino i »Kärleksdrycken», Elvino i »Sömn-gängerskan», Raoul i »Hugenotterna», m. fl.

År 1846 företog Günther en resa till Köpenhamn, där han följande året den 19 och 31 januari upp-

trädde på k. teatern i »Hugenotterna» och lofprisades som en »smagfull Sanger». Han fortsatte resan till Hamburg, där han sjöng på Filharmoniska sällskapets konserter och på Stadtteatern utförde Octavios parti i »Don Juan». Han rönt här stort bifall.

Sommaren 1846 kom Günther till Paris, där han uppehöll sig till i juli 1847 och studerade för den ryktbare Garcia. På hemresan uppehöll han sig en tid i Baden-Baden hos den bekante pianisten och kompositören Pixis, där han kom i beröring med åtskilliga musikaliska ryktbarheter, bland andra Mendelssohn-Bartholdy. 1851 företog han åter en resa till Paris, reste 1853 i Norge och Finland, 1855 och 1857 i Schweiz och Italien, o. s. v.

Från 1850 var Günther i tolf års tid sångmästare vid operan i Stockholm. Åren 1860—78 var han kördirigent i Nya harmoniska sällskapet. Han erhöll 1864 professors titel.

Under den tid Günther var anställd vid operan, var han en af publikens gunstlingar. I besittning af en vacker, om också icke stor röst, förstod han att behandla densamma på ett utmärkt sätt, och hans uppträdande präglades af mycken finesse.

Som sånglärare har professor Günther varit af stor betydelse för den svenska musikaliska världen. Antalet af hans elever är, snart sagdt, oräkneligt. Icke endast vid konservatoriet, utan äfven privat har han i en tidrymd, längre än som varit de flesta beskärd, utbildat röster i sångens svåra konst, och han har genom sina lärjungar vunnit många och stora segrar. Klart är, att professor Günther i sin lärareverksamhet många gånger varit utsatt för tadel; i artistvärlden är den ene icke alltid så vänlig mot den andre. Man har särskildt på de senare åren talat om »en föråldrad metod», o. s. v. Men hvem säger, hurudan den absolut riktiga metoden är, i fråga om sångröstens utbildning? Och de resultat, som professor Günther uppnått, vittna förvisso om hans lärareskicklighet.

Professor Günther är i umgängeslivet en ovanligt behaglig person. Han konverserar fint och spirituellt, han har sinne för humor och skämt. Den stamning, hvarmed hans tal är behärdadt, lägger ingen dämpare på hans sinnes liflighet, och åren ha icke kommit hans blod att kallna. Ännu vid 84 års ålder är Julius Günther en älskvärd tjuare.

UNDER SULTANENS SPIRA.

Efter fotografi.

CHAKIR PASCHA.

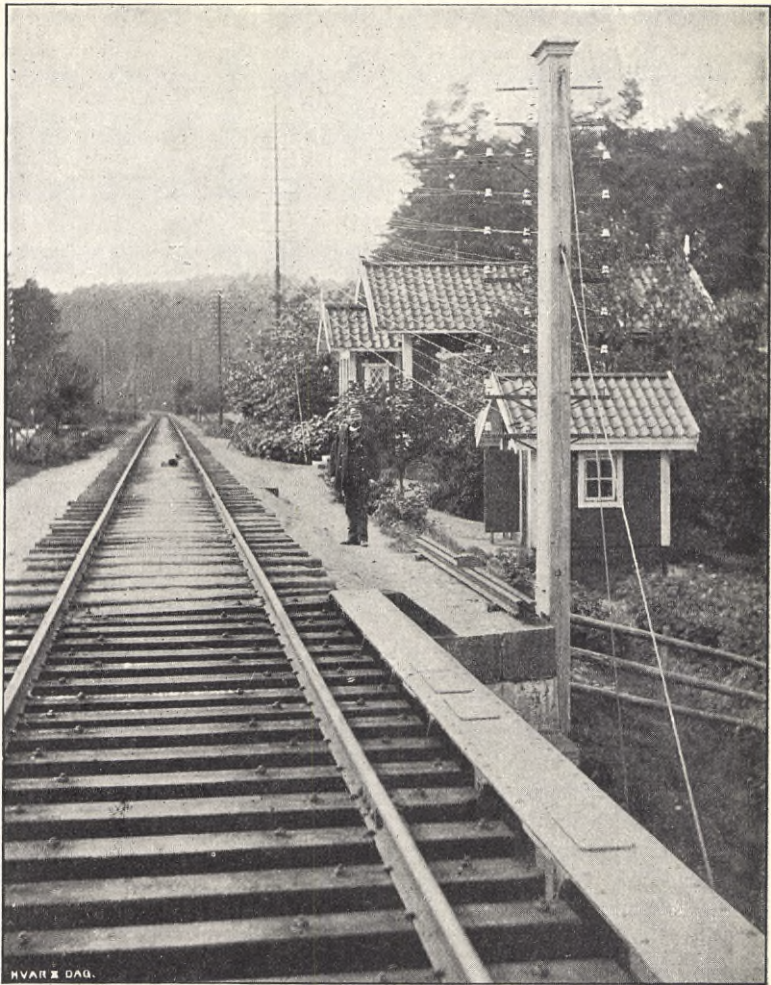
Som bekant har på senaste tiden ett formligt skräckvälde rådt i Konstantinopel, och sultanens ättentatsfruktan, som underblåses af den intrigenta hofkamarillan, och en del ämbetsmän af olika sorter, som vilja »meritera» sig, har resulterat i masshäktningar, deportationer och dödsdomar af den mest orättfärdiga beskaffenhet. Så har nu polischefen i Konstantinopel, en af dem, som genom sina angifvelser, och upptäckter af politiska sammansvärjningar» ständigt söker hålla sultanens oro och fruktan vid makt, och som nyligen genom sitt ränksmideri lyckades störta den präktige Fuad pascha, också lyckats att kasta en skugga på Chakir pascha, så att äfven denne nu blifvit häktad. Chakir pascha intog samma ställning i Yildizkiosk som general Sven Lagerberg vid hofvet i Stockholm, d. v. s. han var chef för sultanens militära stab.

FALLEN PÅ SIN POST.

Fler talet af dem, som pr järnväg till eller från huvudstaden passerat Saltskogs station, minnes säkerligen den stora svängbron, som högt uppe i luften leder öfver Södertelje södra kanal. Den man, som i öfver 25 år troget och med aldrig svikande påpasslighet skött den ansvarsfulla posten som brovakt, Johan Alfred Pettersson, har i dagarne i ordets bokstafliga bemärkelse stupat på sin post samt tör väl vara förtjänt af några ord *in memoriam*.

Under vintrarna, då kanaltrafiken ligger nere, läses bron, och brovakten beordras att utföra banbevakningstjänst. Tisdags afton, d. 25 mars, infann han sig som vanligt på tjänstgöringsstället, vägöfvergången vid Igelsta anhalt, strax invid bron. Midt emot vaktkuren, på andra sidan spåret är poststället. I väntan på tåget hade P. antagligen ställt sig ett ögonblick i vaktkuren. Banan beskrifver här en kurva och lutningen är rätt stor. Till följd häraf gå tågen vanligen med afstängd ånga, och vakten kan således knappt höra eller se dem, förr än de äro framme. För sent upptäckte också vakten det framilande tåget. Då han skyndade öfver från vaktkuren till poststället, lyckades det för honom ej bättre, än att han träffades af lokomotivet och slungades långt bort från spåret. Lokomotivföraren stannade genast tåget, och man sökte reda på den skadade. Han var då redan död. Liket fördes med tåget till Saltskogs station. P. var född 1845 och skulle om ett par år blifvit pensionerad.

* * *

HVAR 3 DAG.

Amatörfoto. Tisell, Djursholm.

BRÖVAKTÄREN PETIERSSON PÅ SIN POST VID BRON ÖFVER SÖDERTELJE SÖDRA KANAL.

Igelsta hål'plats, där den olycka timsade hva vid P. dödades af lokomotivet, ligger några minuters väg framåt från bron i riktning mot fotografen. Vid kröken längst bort, till venster å fotografien ligger Saltskogs station.

Amatörfoto. Lundgren, Södertelje.

JÄRNVÄGSBRON ÖFVER SÖDERTELJE SÖDRA KANAL.
Längst till venster å fotografien synes en del af vaktstugan.

Den så plötsligt bortryckte var född 1845 och efterlämnar maka och barn. Sin ansvarsfulla post vid svängbron öfver kanalen hade han, som sagdt, skött i öfver 25 år, alltid med stor pålitlighet. Denna bro är en af de farligaste på hela svenska järnvägsnätet och är i hög grad i behof af pålitlig tillsyn och skötsel. Säkert är, att utan den nu fallnes starka plikt- och ansvarskänsla för den post han var tillsatt att fylla, olyckor af oberäkneligt omfång hade kunnat tima.

TVÅ BERÖMDA FREIBURGARE.

Korrespondens till HVAR 8 DAG jämte fotografier ställda till vår korrespondents disposition.

I. FRITZ GEIGES.

Den åsikten torde icke vara så sällsynt, att glasmåleriet egentligen är något som var, att det är en konst, som, i sin högsta fulländning åtminstone, tillhör flyddade tider. Låt vara att det numera kan uppvisa blott relativt få utöfvare. Så länge sådana diktare i färgadt glas som Fritz Geiges ännu äro verk samma, har man icke rätt att betrakta denna konstgren såsom utblommad.

Professor Geiges' atelier för glasmåleri är antagligen den främsta i sitt slag i Tyskland, och från densamma ha många storstilade arbeten utgått. Ensamt af kyrkofönster har prof. Geiges utfört ett stort antal till Freiburg, Konstanz, Eichstädt, Frankfurt, Bonn, Magdeburg, Berlin, Krakau o. s. v., hvadan man ser, att hans namn är känt och skattadt i vida kretsar. Hans arbeten äro alltid originellt träffade, men besitta därjämte en äkthet i stilen, som i hvarje särskildt fall så fullkomligt afpassar sig efter tids- och lokaltonen, att det förekommit tillfällen då de finaste konstkännare beundrat och bedömt hans verk såsom stammande från medeltidens bästa dagar.

Fritz Geiges föddes i Offenburg 1853. Då han var tre år gammal, flyttade hans far, arkitekten, till Freiburg im Breisgau, som sedan blef hans egentliga fädernesstad. 1872—78 vistades han för sin utbildning vid akademierna i Stuttgart och München och eröfrade på båda ställen medaljer för sina vackra arbeten. Som en mogen konstnär återvände han nu till Freiburg och har alltsedan där varit verksam.

Bland hans tidigare arbeten märkas målningar i stor och medeltidsstil i Mainz (S:t Zuintin), Eichstädt (domkyrkan), Freiburg (S:t Martin och för-

PROF. FRITZ GEIGES.

hallen till domkyrkan) och Rottweil (rådhuset). Först 1888 vände han sig mera uteslutande åt glasmåleriet, inom hvilket han väl funnit de uppgifter, som varit honom tacksammast att lösa. Äfven till mosaikarbeten har han förfärdigat åtskilliga utkast, bl. a. för Kölner-dömen, för domkyrkan i Bonn och Kaiser Wilhelm Gedächtniskirche i Berlin.

Från sin tidiga ungdom har professor Geiges varit en svärmisk beundrare af Freiburgs härliga domkyrka och hans underbara förmåga att helt försänka sig i medeltidens naiva, men innerliga stämningar, torde till en stor del kunna förklaras af det inflytande, som detta oförljkelige minnesmärke af forna tiders andaktsfulla konst ut-

öfvat på hans mottagliga sinne. Och den gamla kärleken har icke rostet med åren. Den förstående konstnären och insiktsfulle vetenskapsmannen har i flera afhandlingar förhålligt Freiburgs Münster och öfriga medeltida konstlämningar.

Freiburgarne äro gifvetvis stolta öfver att besitta en man som prof. Geiges, och den rangplats de hafva inrymt åt honom bland sina främste medborgare, hafva de lika mycket ägnat den nobla och vinnande personligheten som den firade konstnären.

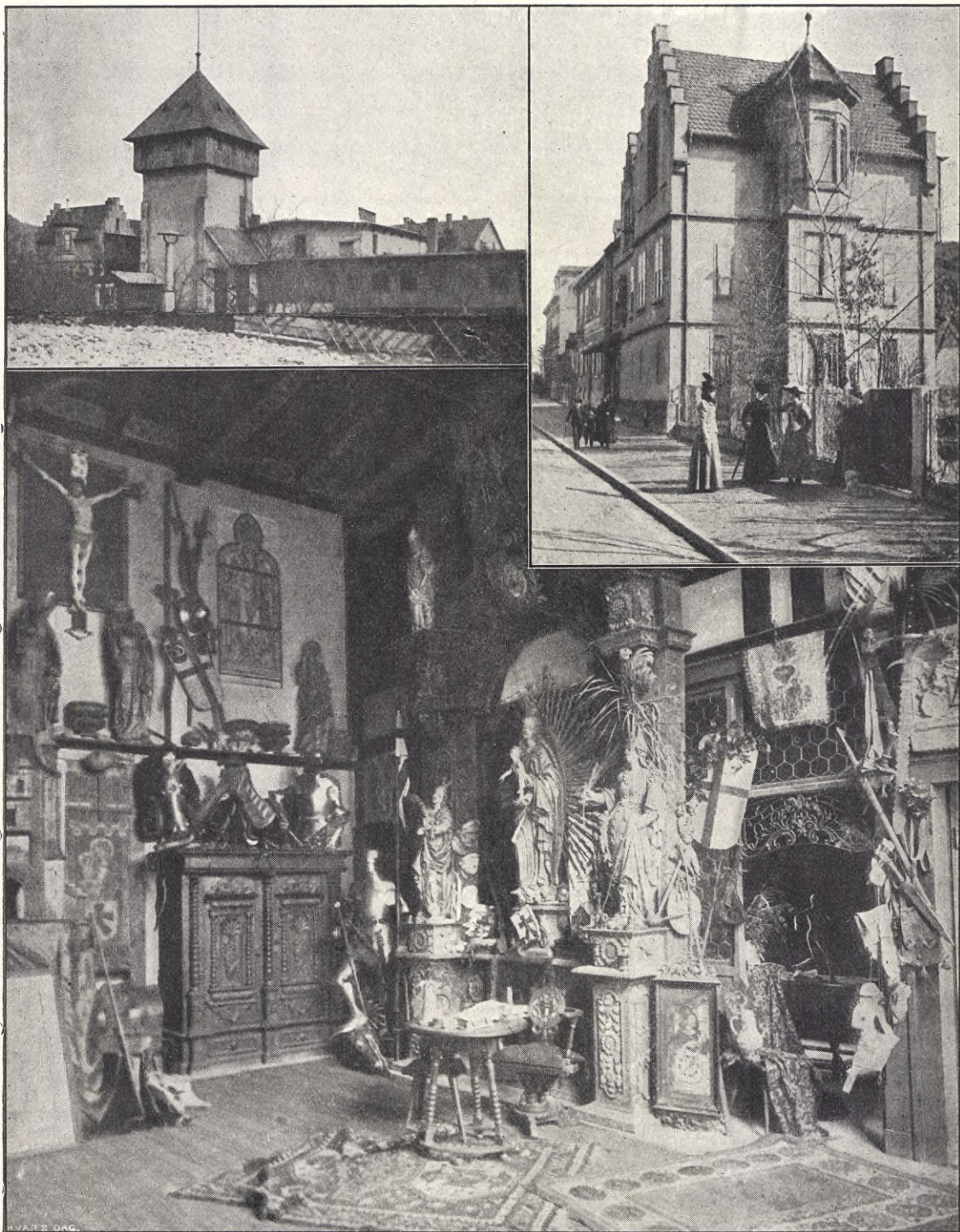
Förutom det internationella intresse som utan vidare knyter sig till ett berömdt namn, ha vi svenskar äfven närmare relationer till prof. Geiges. Han är nämligen — för andra gången — gift med en ung svenska från Motala, hvilken som värdinna i det freiburgska konstnärshemmet på ett förtjusande sätt representerar sitt fädernesland. Och till firande

TVÅ BERÖMDA FREIBURGARE

af sina svärföräldrars silfverbröllop har prof. Geiges skänkt ett fönster, »Kristi födelse», till Motala gamla klosterkyrka, hvadan vi alltså äfven i Sverige snart komma att besitta ett vackert vittnesbörd om hans stora konst. Genom ett älskvärdt tillmötesgående

af prof. Geiges ha vi satts i tillfälle att — utom ett särdeles lyckadt porträtt af mästaren — meddela ett par bilder af hans atelier, samt en reproduction af hans originalskiss till ett fönster i Freiburgs nya rådhus.

Pégué Ennes.

HVAR 2 DAG.
Efter fotografij.

PROF. GEIGES' ATELIER

och

VILLA

ÖFVERDEL AF FÖNSTER TILL RÅDHUSET
I FREIBURG,

Efter reproduction från Prof. Geiges originalkartong.

GLASMALNING AF PROF. GEIGES.

»HISTORISKA SLOTTET».

Foto. Rydin, Stockholm.

Dufrenois. Gaston Baudoin. Calive. Claud Barrois. Colombin. Marguerite. Geneviève. Chloé
 (Wagner) (Hedlund) (Örtengren) (Personne) (Bergström) (Fkn Janson) (Fkn Sjöberg) (Fkn Ahlander)

En stor succés har Dramatiska teatern haft med lustspelet »Historiska slottet» af den bekante franske författaren Bisson. Stycket handlar om till hvad kritiklös beundran af författare kan leda. En rik knappfabrikant, hr Colombin, har köpt ett historiskt slott, som i forna dar varit bebodt af sällve Rousseau och på senare tiden af en poet vid namn Condray, en gunstling i damernas värld. Nu blir hr knappfabrikanten en dyrkare af Rousseau och köper allt skräp, som man bjuder honom under förvärdning att det tillhört den store Rousseau, och hr Colombins gifta dotter, Marguerite, liksom Colombins gamla syster Chloé går fullständigt upp i sin beundran för den ökände Condray, hvilken rest till Afrika med en fru Cabriac. Marguerites man, Gaston, är naturligtvis icke förtjust öfver

detta sakernas tillstånd. Lyckligtvis uppenbarar sig Claude Barrois, en son till Gaston, som åtar sig att ställa allt till rätta. Han utgifver sig vara Condray själf och gör sig så afskyvärd som möjligt för att bota Marguerite. Men Claude blir kär i Marguerites syster, Geneviève, så att han måste utföra ett kinkigt dubbelspel, visa sig älskvärd mot den senare och obehaglig mot den förra. Till råga på allt uppträder Cabriac och vill döda Condray, men naturligtvis får det hela ett lyckligt slut.

Det kvicka och muntrande stycket spelas bra på de flesta händer. Särskildt glänser hr Personne som Claude Barrois.

HELA SVERIGE PÅ BAZAR. II.

Foto. Theorell, Arboga.

ARBOGA: SKYTTEBAZAREN DEN 7—9 MARS.

Bilderna ofvan från den förträffligt anordnade bazaren visa: till vänster »AMARYLLIS», tablå efter Edelfelts teckning; till höger »SANKTA KARIN», tablå efter fransiskanermålningen i Arboga stadskyrka.

Foto. Elsermann, Venersborg.

VENERSBORG: MARKNADSFESTEN DEN 15 MARS FÖR VESTCÖTA NATIONS I UPPSALA BYGGNADSFOND. Bilden till vänster visar ett stycke »marknadslif», till höger tre turkinnor från kaféet. Bazaren lär ha varit särdeles vällyckad i hvarje afseende.

Foto. Holm, Jönköping.

JÖNKÖPING: BAZAREN DEN 5—16 MARS. En ganska storstilad bazar till förmån för NOKRA SMÅLANDS FORNMINNESFÖRENING. En tafla »från det vackraste Småland».

CECIL RHODES. †

Foto Mills, London.

CECIL RHODES.

Efter det senaste porträttet, taget i Oktober 1891, strax före sista afresan från England till Sydafrika.

För något mer än 30 år sedan, i september 1870, landsteg i Sydafrika en lungsjuk, fattig studentyngling för att genom klimatets inverkan söka bot för sitt lidande. Framkommen, beslöt han att draga till Kimberley.

I långsamma dagsresor, midt ibland en hop emigranter, gick färden längre och längre in i Sydafrika. Men hur långt han än trängde in i landet, i detta märkliga ökenland, på en gång så fattigt och så rikt, så såg dock Cecil Rhodes — så hette den lungsiktige suttonårige ynglingen — med beundran och häpnad, att det allt fortfarande var England han hade omkring sig, och han lof-

vade sig själf att egna sitt lif åt vidgandet af fäderneslandet, hvars enastående kulturella och banbrytande civilisatoriska makt nu stod framför honom i all dess storhet.

Brittannia måste bli större, bli världens härskarinna. Cecil Rhodes glömde aldrig detta. Det var hans dröm, och den ville han verkliggöra i lefvande lifvet. Detta mål traktade han efter med hela sitt väsens kolossala energi, det fullföljde den med järnhård konsekvens, utan att sky några medel. Han gick rakt fram mot målet: föll han, reste han sig igen och tog åter i med en våldsamt kraft, som endast fördubblats af motgången...

Två år därefter var han icke längre fattig och icke sjuk. Kaps klimat hade återgivit honom hälsan, och han var nu ägare af en grufva. Han beslöt nu att skaffa sig någon bildning. Cecil Rhodes gick åter ombord på ett skepp och begaf sig till Oxford. Under åtta år reste han därpå fram och tillbaka mellan England och Sydafrika.

På våren och sommaren studerade han i den engelska dimman sina klassiker och den anglosachsiska rasens historia. På hösten och vintern konstuderade han i Kimberley, under Afrikas blå himmel, pumpar och krossmaskiner för sina grufvor. I Oxford slöt han sig till Alfred Milner, Gordon Sprigg och andra, som skulle bli hans politiska äregringens läraktiga stödjeplare. I Kimberley väckte han genom sin sega uthållighet, dristighet och energi Barnatos och Bleits beundran — två män, som skulle bli hans finansiella makts grundpelare.

Efter tio års förlopp stod han på sin rikedom höjd, sedan han med en svindlande djärfhet tillryggalagt mellanstadierna. I en ålder af 35 år var han Kimberleys herre. Där fanns ej en grufva, som ej tillhörde honom. Han hade samlat i sin hand de mest värdefulla och omfattande grufvärdigheterna. De mäktigaste och mest guldsmidda naboberna hade ingått kompanjonskap med honom. Han kunde sätta hela världen i rörelse med sin förmögenhet, han dirigerade diamantförsäljningen öfver hela jordklotet.

Hans förmögenhet uppgick till millioner — hur många vet ingen — och en bestämmelse i det kontrakt, som knöt denne finanskajsare till hans furstliga allierade, gick ut på, att en del af inkomsterna för hvarje år skulle användas till utvidgande af de brittiska besittningarna.

Allt landet söder om Sambesi skulle enligt hans planer förenas till Sydafrikas förenta stater under engelsk öfverhöghet. Han blef ledare af »Det engelsk-sydafrikanska bolaget, efter sitt fribref (charter) kalladt »The chartered Company» och genom dess hjälp förvärfvades de stora landsträckorna norr om boerstaterna, som fått namnet Rhodesia, han blef premiärminister i Kapkolonien. Men boerstaterna voro honom i vägen, och hela deras gammaldags väsen och institutioner läto sig ej förändras på så sätt som Rhodes ville och måste ha det, om hans sydafrikanska kulturidé skulle kunna genomföras. Följde så »Jamesons raid», i hvilken Rhodes otvivelaktigt hade sin andel. Den misslyckades; Rhodes afgick från premierministerposten. Men därför uppgaf han ej sina planer. Boerna å sin sida gäfvu ej efter, och följden blef — kriget, detta krig, som nu under trenne år satt hela den civiliserade världen i rörelse.

Cecil Rhodes fick ej upplefva dess avslutande, men han lefde tillräckligt länge för att med visshet kunna se slutet, som ju numera knappast kan bli mer än ett: förverkligandet af den idé, för hvilken den väldige man, som nu gått bort insatt hela sitt lufs öfvermänskliga energi: Sydafrikas förenta stater under brittisk öfverhöghet.

* * *

En sådan man som Cecil Rhodes får ej mätas med vanliga mänskliga mått. Han var en gigant, som stod högt öfver de andra som vandrade omkring honom, och han vandrade därför med milasteg, som de andra icke kunde följa, mot ett mål, som de andra ej kunde skönja. Snart stundar efter allt att döma den dag, då kriget är slut och historien skall afgöra, huruvida Cecil Rhodes lufsverk varit till godo eller till ondo för mänsklighetens stora kulturella fram-marsch. Till dess bör man ock vänta med domen öfver den starke.

EN AFLIDEN STATS-MAN. UNGERSKE MINISTER-PRESIDENTEN KOLOMAN von TISZA

Efter fotografi.

Med Koloman v. Tisza har åter en af de ledande statsmännen från senare hälften af nittonde århundradet gått ur tiden. Född den 30 dec. 1830, inträdde han efter avslutade juridiska studier redan vid 18 års ålder i statstjänst. Den allmänna uppmärksamheten fäste han först på sig år 1859, då han uppträdde till försvar för den ungerska protestantiska kyrkans frihet gentemot den österrikiske ministern greve Thuns »protestantpatent». Två år senare invald i parlamentet, öfvertog han där snart ledningen af den moderata venstern samt blef, sedan 1875 sammanslagningen af Tisza- och Deak-partiet ägt rum, den 21 oktober s. å. ungersk ministerpresident. Under den kritiska perioden under Balkanstriderna 1876—78 var Tisza afgjord motståndare mot Ryssland. Som sin huvuduppgift ansåg Tisza emellertid själf genomförandet af den österrikisk-ungerska »Ausgleich» — d. v. s. ordnandet af den proportion, i hvilken de bägge staterna skola deltaga i de gemensamma utgifterna — samt reorganisationen af den gemensamma banken. Under allt detta har han städs häfdat Ungerns ställning, som en jämbördig stat med Österrike, och det tör ej vara öfverdrifvet säga, att den själfständiga ställning, som det moderna Ungern kommit att intaga i monarkien och bland de europeiska staterna till största delen är Tiszas verk. På grund af de finansiella svårigheterna, hvilka hade till följd ockuperingen af Bosnien och Herzegovina, demissionerade kabinettet Tisza år 1878, ehuru de nyss företagna valen tillförsäkrade det en stor majoritet. Men redan i december samma år stod Tisza åter i spetsen för ett nytt kabinett. Hans ministerskap varade nu i ett sträck ända till 1890, hvilket år han afgick, utan att sedermera åter ha stått i spetsen för någon regering.

Ungern förlorar i Koloman v. Tisza en af de dugligaste och redbaraste statsmän, som det någonsin ägt, och landets sorg vid den varmhjärtade patriotens bortgång finner eko långt utom dess gränser.

BILDER FRÅN KRIGET I SYDAFRIKA.

HVAR 8 DAG.

1 2 3

SVENSKA BOERFÅNGAR PÅ CEYLON.

SCHALK BURGER.

SVENSKA BOERFÅNGAR PÅ CEYLON.

Vi återgifva här porträtten af trene "svenska boer", stockholmare till börden, hrr Fröling (1), Winberg (2) och Sauer (3), hvilka f. n. vistas som fångar på Ceylon, där de, af deras yttre att döma, tyckas ha det rätt bra.

*

SCHALK BURGER.

I den uppseendeväckande parlamentärbeskickningen, bestående af framstående boers, är den nu fun erande fransvälpresidenten Schalk Burger i dare. Beskickningen anlände i söndags den 23 mars under parlamentärdag till Pretoria med extratåg till Middelburg. De afreste strax efter ankomsten till Orange-kolonien. I London väckte meddelandet det största uppseende. I klubbar på påstås, att fredsun-de, handlingarna redan ha börjat.

BOERGENERALEN DELAREY.

Till HVAR 8 DAGS disposition har blifvit ställdt det synnerligen intressanta fotografi, hvarefter nedanstående illustration är reproducerad. Den visar den skickliga boergeneralen med sin engelske generale, lord Methuens öfverman. Som bekant tillfångatog Delarey sin engelske motståndare, men gifaf honom omedelbart.

Efter fotografi.

BOERGENERALEN DELAREY JÄMTE STAB.

GULDGRÄFVARENS HISTORIA.

Nov II af *Mark Twain*. Öfversättning för HVAR 8 DAG

För trettiofem år sedan ströfvade jag som mången före mig med hackan och spaden på ryggen genom Kaliforniens härliga dalar, vaskande en hand full grus än här än där, i hopp om att göra ett godt fynd, hvilket dock aldrig lyckades. Jag vandrade genom sköna nejder, hvilka en gång i tiden varit bebyggda, men nu hade befolkningen försvunnit, och hyddorna stodo tomma. På en plats, där förut en liflig stad med banker, tidningar, brandkår och dylikt varit belägen, kunde nu ej en lefvande själ upptäckas.

I närheten af den trakt, där staden Tuttle-down nu är belägen, fann jag längs de dammiga vägarne flera små kojor, alldeles öfvervuxna af vildvin eller öfersällade med klångrosor, ett tecken till att dessa hem verkligen öfvergifvits; deras ägare hade synbarligen ej ens kunnat skänka bort dem än mindre sälja dem. Här och där stodo äfven förfallna kåkar, sådana som de första guldgrävarne byggt åt sig. Understundom voro dessa ännu bebodda af personer, hvilka en gång förvärfvat sig en förmögenhet, men förlorat den lika lätt som de vunnit den, och i stället för att komma utfattiga tillbaka till släkt och vänner, föredrogo de att här sluta sina dagar. Öfver hela Kalifornien funnos på den tiden tusentals af dessa för världen döda människor, hvilka på detta sorgliga sätt inväntade döden som en välkommen befriare från ett förfelat lif.

Trakten var ödslig, och jag kände mig verkligen beklämd. Icke en lefvande varelse stod att upptäcka, endast insekternas enformiga surrande störde den djupa tystnaden.

Jag vandrade flera dagar genom detta öfvergifna paradiset, då jag en eftermiddag fick sikte på en mänsklig gestalt, och genast kände jag mig upplivad och vederkvickt.

Det var en man omkring fyrtiofem år gammal. Han stod vid trädgårdsgrinden framför en af dessa med klångrosor bevuxna hyddor, jag förut omnämmt. Denna hydda var däremot ej förfallen. Af allt att döma var den ytterst väl underhållen. I trädgården framför huset växte rikligt med doftande blommor. Han bjöd mig stiga in och uppmanade mig, enligt landets sed, att känna mig fullkomligt hemmastadd hos honom.

Jag var naturligtvis förtjust öfver att få inträda i ett sådant hem efter att under flera veckor ha varit nödsakad hålla tillgodo med att bo i dessa eländiga, af fläsklådor konstruerade skjul, äta fläsk och bönor på tentallriker och dricka svart kaffe ur bleckmuggar.

I dessa primitiva bostäder voro tidningarnes billiga krigsillustrationer de enda prydnader man bestod sig med, och den totala bristen på hemtrefnad stack en skarpt i ögonen.

Så mycket mer uppfriskande för sinnet var det att komma in i ett verkligt hem, ja, det var en sann njutning att låta ögat hvilas vid dessa otaliga små saker, hushålls- och toalettpjäser, huru billiga och anspråkslösa de nu än voro, ordnade af vänliga händer. Jag kunde aldrig inbilla mig, att jag någonsin skulle bli så förtjust i en hämväfd trasmatte eller att det låg någonting konstnärligt eller poetiskt i billiga tapeter och brokiga litografier, som pryda fattigmans hem. Mannen, som läste min tillfredsställelse i mina anletsdrag, blef högst förnöjd och sade:

»Allt är hennes verk. Hon har gjort allt och

ordnat allt.» Och han kastade en nästan andaktsfull blick omkring i rummet.

En af dessa japanska väfnader, hvilka kvinnorna på den tiden brukade draperas öfver taflorna, hade råkat i oordning. Han lade märke därtill och skyndade att ordna vecken i det han tillade:

»Hon gjorde alltid så. Jag har sett henne ordna dessa saker, så nu vet jag precis, hur hon vill ha dem.»

Så förde han mig in i sängkammaren. Allt var så rent och hvitt, och det föreföll mig som om jag profanerat helgedomen, då han bjöd mig använda tvättstället och torka mig med de snöhvita handdukarne.

»Allt är hennes verk», sade han. »Men jag skall icke prata så mycket», tillade han.

Under det jag torkade händerna, lät jag min blick irra från föremål till föremål. Jag anade, att det var någonting mannen ville låta mig upptäcka själf, och då till sist min blick fästades på ett fotografi, som stod på spegeln, brast han ut i ett lyckligt skratt, gnuggade förnöjdt händerna, och sade:

»Ni har funnit henne. Det är hennes porträtt.» Han tog försiktigt fram fotografien och räckte mig den. Det var det mest älskliga och tilldragande flickansikte, jag någonsin sett. Då han såg mina beundrande blickar, blef han ännu mera belåten.

»Hon fyllde nitton år sista födelsedagen», sade han. »Det var förrästen samma dag vi blefvo gifta. När ni får se henne — ja, ni får bestämt dröja till dess ni får se henne.»

»Hvar är hon? När kommer hon hem?»
»Hon är borta nu. Hon har gått för att hälsa på sina anhöriga. De bo cirka 60 kilometer härifrån. Det är två veckor i dag, sedan hon gick. Det är onsdag i dag, och jag väntar henne tillbaka på lördag kväll vid niotiden.»

»Så länge kan jag ej stanna.»
»Hvarför? Nej, res inte. Hon skulle bli så nedslagen.»

Hon skulle bli nedslagen — denna vackra kvinna! Om hon själf sagt det, skulle orden knappast ha gjort större intryck på mig. Jag kände mig fattas af en underlig längtan, en längtan att få se henne.

»Ni förstår», sade han, »att hon tycker mycket om att få besök af personer, som begripa någonting. Hon blir så öfver sig lycklig då. Gå inte er väg. Hon skulle bli så ledsen.»

Då intet annat hjälpte, gick han ånyo efter porträttet och visade mig det. Åsynen af hennes vackra drag kom mig att vackla, och jag ändrade min resplan och beslöt mig för att stanna.

Den kvällen rökade vi vår pipa tillsammans i allsköns ro och samtalade om allt möjligt, men mest om henne.

Torsdagen inbröt och mot aftonen kom en guldgräfvare, hvilken bodde fem kilometer därifrån och hälsade på.

»Jag endast gick hit för att få veta, när lilla fruon kommer hem. Har ni hört något från henne nyligen?»

»O ja, jag har fått ett bref. Vill du höra det, Tom?»

»Ja, det skulle jag gärna vilja, om du vill vara vänlig läsa det, Henry!»

Henry tog fram ett bref ur sin portfölj och med

förgbående af vissa privata ställen läste han det för oss. Det var ett bref, fullt af ömma uttryck och i ett postskriptum sände hon hälsningar till Tom, Joe och Charley.

Jag märkte till min förvåning, att Tom fick tårar i ögonen medan det lästes. På Henrys fråga, hvarför han grät, svarade han, att han började bli gammal nu och tillföljä däraf lätrörd. Han hade väntat träffa henne själf och nu var det endast ett bref.

»Hvad har kommit i ditt gamla hufvud, Tom?» utbrast Henry. »Vet du icke, att hon kommer på lördag.»

»Då skall jag komma tillbaka på lördag», sade han och aflägsnade sig.

På fredag eftermiddag kom en annan guldgräfvareveteran och frågade Henry, om han hade något emot, att de ställde till en liten extra fästlighet på lördag kväll, då »hon» kom hem.

Detta förslag glädde synbarligen Henry och äfven för denne besökande läste han brevet. Den guldgrävaren hade all möda i världen att dölja sin rörelse.

»Herre», sade han med en blick på mig. »Vi älskade henne alla och sakna henne så mycket.»

Lördagen inbröt och med otålighet väntade jag, på att aftonen skulle komma. Äfven min värd blef allt oroligare. Fyra gånger gick han upp på kullen, och beskuggande ögonen med handen, blickade han länge utåt landsvägen efter henne.

Mot aftonen kom ännu en gammal bekant. Charley hette denne, och han förstod sig bättre än jag på att skingra hans oro.

»Hon kommer lika säkert i afton, som att du är född, Henry», sade han, i det han tog honom med sig ut i trädgården för att dekorera porten.

Snart kom äfven Tom och Joe, och samtliga deltog de med lif och lust i anordningarne. De hade sina instrument, fiol, klarinett och banjo med sig, och vid niotiden spelade de upp en sprittande vals.

Klockan gick mot nio, och Henry blef allt oroligare. Upprepade gånger förmädde de honom att dricka den väntades skål.

»Ännu ett glas och hon är här», sade Joe och bjöd omkring vinglasen på en bricka. Jag räckte ut handen för att fatta ett af dem.

»Tag ej det där», mumlade Joe i skägget. Jag lydde. Det sista glaset på brickan bjöd han Henry. Denne hade knappt tömt glaset, förrän klockan slog nio.

Han lyssnade uppmärksamt till dess slag. Plötsligt sågs han blekna och började vackla.

»Gossar», sade han, »jag fruktar jag är sjuk. Hjälp mig — jag måste gå till sängs.»

De lade honom ned på en soffa och han började yra.

»Hörde jag ej hästarne komma?» sade han. »Det var Jimmi», svarade en af männen och lutade sig intill hans öra, »han säger att hennes häst har blifvit halt, men om en halftimme är hon här.»

»O — jag är så tacksam, att ingenting har händt henne.»

Nu insomnade han, och männen klädde af honom, lade honom i hans säng och beredde sig på att gå.

Förvånad bad jag dem stanna, för att mottaga »hennes», och icke lämna det åt mig, som var en främling.

De sågo på hvarandra. Slutligen sade Tom: »Stackars varelse, hon har varit död i öfver nitton år.»

»Död?»

»Ja, indianerna mördade henne ett half år efter deras bröllop. Det skedde en lördagsafton omkring åtta kilometer härifrån, och hon har aldrig hörts af sedan.»

»Och han förlorade förståndet?» utbrast jag.

»Ja, han har aldrig varit normal en timme efter den dagen, men han har aldrig ondt af det mer än en gång om året. Då det lider mot den tiden, bruka vi hälsa på honom några dagar i förväg, och på lördag ställa vi allt i ordning för välkomståsten.»

»Första lördagen voro vi tjugusju, förutom flickorna. Endast tre af oss äro kvar nu och flickorna ha slutat sina dagar för länge sedan. För att ej vanvettet skall bryta ut, gifva vi honom en sömndryck, och sedan är han lugn ännu ett år. Han tror, att hon finnes hos honom, ehuru hon är ute för tillfället. Först tre å fyra dagar förut börjar han sakna henne, och då tar han fram sina gamla bref. Då vi titta till honom, läser han dem för oss. Ej underligt om ögonen tåras, herre! Vi älskade henne alla och sakna henne så mycket.» —

DET NYA LODJURET Å SKANSEN.

Foto. Lindsalts fot.-aff., Sklm.

LODJURET Å SKANSEN.

Skansen har i dagarne erhållit ett vackert exemplar af ett af de rofjdur, som ännu förekomma i våra skogar, där det genom sin vildhet, vighet och glupskhet anställer betydlig fördelse: lodjuret. Lon ifråga är emellertid icke svensk, utan har efter mycket jagande infångats i Finlands väldiga skogar.

Man vet knappt, hvilket man mest skall beundra, det smidiga, snabba djurets eller jägarnes uthållighet, då man hör, att dessa sistnämnda under flera dagar oafbrutet förföljde lon på skidor. När den slutligen gaf sig, var de så uttröttad, att den lade sig ned på drifvan. Icke förty försvarade den sig på det intensivaste med både tänder och klor, och först efter en het dust lyckades man binda ihop dess fram- och bakben, hvar på den transporterades pr stång till närmaste by.

Ehuru både besvärlig och iskabel, är en dylik fångst emellertid ganska lönande: för det nu hitkomna exemplaret har betalats 300 finska mark. Det nya lodjuret, som är något mindre och naturligtvis icke så välfödt som dess sedan förut å Skansen vistande kamrat, förvaras till en början i en bur för sig, där man dagligen kan se det utföra de mest halsbrytande evolutioner. Afsikten är emellertid, att de båda djuren i en framtid skola förs i en bur och där lefva tillsammans, om de trifvas därmed.

VECKANS: PORTRÄTT:

F. I. von HELAND.

Sitt 40-årsjubileum, som officer firade den 18 mars chefen för Jämtlands fältjägere öfverste *Frans Isak von Heland*. H. uppväktades med anledning häraf af regementets officerare.

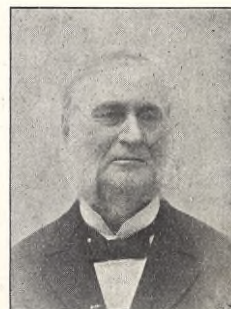
J. A. JANSSON.

Fängelsedirektören i Kalmar *Johan August Jansson* har den 1 april varit i fängsvårdens tjänst i 33 år. J. en ovaligt daglig tjänsteman, kan med heder blika tillbakå på en lång tid af plikttrögt, nitiskt och fra ngångsrikt arbete inom fängsvården.

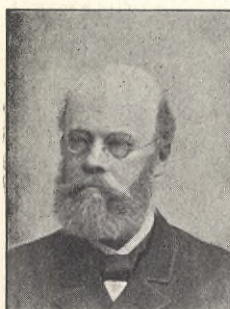
S. IVARSSON.

Den 23 mars fyllde kyrkoherden i Hvalinge pastorat prosten *Seen Ivarsson* 80 år. Med anledning af datens betydelse lyckades den vördade gamle, hvilken allt fortfarande utöfvar sitt predikokall.

A. P. TRYBOM.

75 år fyllde den 24 mars borgmästaren i Skara *A. P. Trybom*. Mångren af lyckönskningar till födelsedagen från när och fjerran ådagalade varma sympatier för den dugande och humane mannen. Vid sin höga ålder besitter T. fortfarande full vigör.

C. G. KORSGREN.

75 år fyllde den 22 mars f. bankommissionären *C. G. Korsgren*, hvilken från 1851 till uppnådd pensionsålder, varit i statens tjänst. Den gamle, hvilken på födelsedagen erhöil många lyckönskningar, är fortfarande vid full vigör.

C. R. NYBLOM.

70 år fyllde den 29 mars en af de aderton i Svenska akademien professor *C. R. Nyblom*, den framstående estetiker, den begåfvade skalden och den högt skattade och innerligt afhållne mannen.

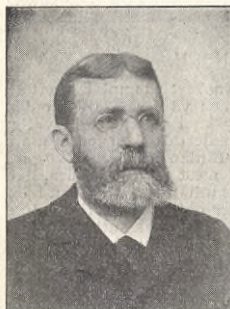
F. AMNÉR.

60 år fyllde nyligen förste kanslisten i Andra kamarens kansli, kontrollören *F. Amnér*, hvilken på födelsedagen hyllades af många vänner och bekanta samt af kamarens kansli.

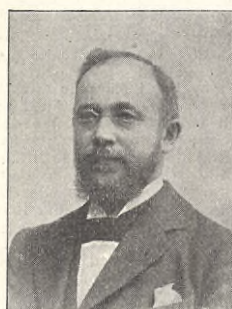
C. A. WESTER.

55 år fyllde den 14 mars öfverstelöjtnanten, R. S. O., *Carl Axel Wester* i Sköfde. W., som utnämndes till löjtnant 1869, major 1895 och öfverstelöjtnant 1898, blef 1890 ordförande i sparbankens styrelse samt invald i stadsfullmäktige.

A. M. SELLING.

55 år fyllde den 21 mars provinsläkaren i Jemshögs distrikt, med doktor *Alfred Mauritz Selling*. S. har äfven sysslat med litterära verk samt i bokform utöfvit två mindre arbeten på det medicinska området.

W. NILSSON.

50 år fyllde den 24 mars fabrikören *Wm Nilsson* i Göt-borg. N. är chef för den bekanta Hoflevarantören, C. H. Billbergs Pianofabrik hvilken under hans energiska ledning blifvit en af landets förnämsta.

K. J. HELLGREN.

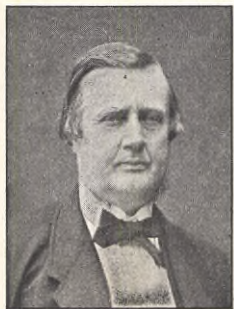
50 år fyllde den 15 mars kontraktsprosten *Klaes Johan Hellgren* i Borgholm. H. utnämndes till prost i Ölands norra kontrakt 1897, och blef 1899 stadsfullmäktiges ordförande i Borgholm.

A. SVANSTRÖM.

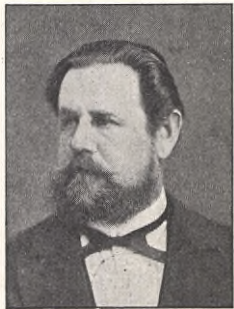
50 år fyllde den 26 mars kaptenen och kompanichefen vid kongl. Värmlands Regemente *Artur Swanström* i Ka lstad. S. är äfven ledamot af stadsfullmäktige därstädes.

GALLERI

WILHELM STRÅLE. †

Med Wilhelm Stråle har åter en af vårt offentliga lifs mera bemärkta personer, en i sin krafts dagar mångsidigt och gagnande verksam man gått bort. Vid bekant, särskildt i Stockholm, för sin storväxta, kraftfulla gestalt, var han det nämligen ej mindre genom sin ämbetsutövning, först som t. f. polismästare och underståthållare, sedermera som landshöfding, genom sin verksamhet i länets hushållningssällskap, som medlem under nära trene decennier af riksdagen o. s. v. Född i Stockholm den 22 feb. 1816 blef han student 1832, inskrefs efter afslagna konst- och hofrättssexamina i Svea hofrätt, där han avancerade till assessor. År 1851 förordnades han till polismästare i St. ek. olm för att redan följande år befordras till underståthållare och 1855 förflyttas till chefsplatsen i fängelsestyrelsen. Till landshöfding i Stockholms län befordrades han 1867 samt innehade i elfva år denna befattning. Vid sidan af ämbetsgörömmalen medhann han ett lifligt deltagande i allmänna och allmännyttiga ärendens handläggning. Så var han bl. a. ordf. i länets lands- ting samt i Söderterte kanalbyggnadsdirektion, 1869-76 ledamot af Andra kammaren, o. s. v. Som man ser, är det på ett sållsytt rik och gagnande verksamhet i fäderneslandets tjänst, på hvilken Wilhelm Stråle kunde blicka tillbaka. Och det allmänna omdömet om honom är att han var en riddersman sans peur et sans reproche.

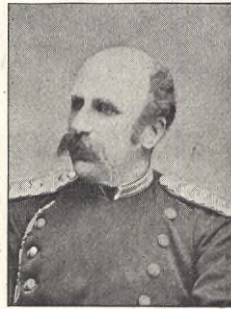
C. A. W. BÄCKSTRÖM. †

Den 21 mars afled i hufvudstaden i kommandörkaptenen Carl Anton Wilhelm Bäckström, 59 år gammal, B. deltog bl. a. i fregatten Yanadis expedition 1863-65, i korvetten Josephines expedition 1871-72 och korvetten Gefles 1876-77. Han sörjes närmast af maka och barn.

A. A. FISCHER. †

Den 17 mars afled kyrkoherden i Hångsdala Anders Adolf Fischer, nära 77 år gammal. F., som prästvigdes 1852, blef komminister i Höva 1860, samt blef 1880 kyrkoherde i Hångsdala. Han sörjes närmast af maka och barn.

K. T. F. CEDERSTRÖM. †

F. d. kaptenen vid Gottlandsinfanteriregemente F. herre Karl Ture Fredrik Cederström afled den 11 mars i Kristianstad, i en ålder af 63 år. Förutom maka, broder och syster, sörjes han af en talrik vänskrets.

J. A. KOLMODIN. †

Kaptenen vid Gottlands artillerikår Johan Arvid Kolmodin afled den 16 mars i Visby. Född 1832, blef K. 1874 underlöjtnant, 1887 löjtnant, samt kapten 1891. Han sörjes närmast af maka och barn.

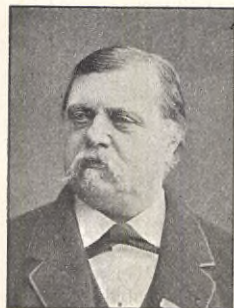
Z. BLOMQVIST. †

Den 17 mars afled i Stockholm i kronofogden Zephyrinus Blomqvist, 72 år gammal. B. var i sin krafts dagar en duktig tjänsteman. Han sörjes närmast af syster och fosterdotter.

A. A. ALTBORG. †

Den 23 mars afled ägendomen Grinda vid Malmköping godsägaren Anders Axel Altborg. Född 1839 i Söderhamn, sörjes han af en talrik vänskrets.

K. J. E. DILLSTRÖM. †

Den 17 mars afled i Uppsala f. fanjunkaren, svädsmanen Karl Johan Eugen Dillström, i en ålder af 72 år. D. var bland annat i 40 år ledare af teaterkapellet.

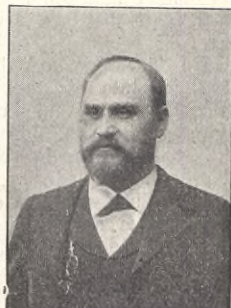
J. A. LUNDQUIST. †

Den 16 mars afled i hufvudstaden praktiserande läkaren dörstades med lic. Johan Albin Lundquist, endast 35 år gammal. L., som var särdeles omtyckt, icke minst af de fattiga, sörjes närmast af moder.

E. LUNDHOLM. †

Den 9 mars afled i Kristianstad e. o. hofrättsnotarien Esse Lundholm. Han var född 1804 och innehade sedan 1897 Tomelilla juridiska byrå. L. var en synnerligen sympatisk och vänsäll man med varmt intresse för det samhälle han tillhörde.

A. STRÖM. †

Den 22 mars afled ingenjören vid Separatörbolaget Axel Ström i en ålder af 50 år. S., hvilken var synnerligen skicklig i sitt fack, kom efter tjugou års verksamhet i landsorten 1893 till separator. Han var äfven en intresserad skyttevän.

»Det klagas alldeles för mycket öfver att krogarne äro öppna under olaga tid här i distriktet», sade polisinspektören. »Jag vill ej veta af det längre. Se till att de stängas klockan ett.»

Poliskonstapel Pat Casey ref sig betänksamt i hufvudet, och då han en stund senare vandrade gatan framåt, hörde han inspektorns ord alltjämt genljuda i sina öron. Casey var barnfödd i det distriktet och kände alla, både små och stora. Ligapojkarne respekterade honom för hans styrka, afiärs-männen höllo af honom, och kvinnorna beundrade honom. Flickorna voro alla förtjusta i honom, och som en äkta irländare anstär älskade Pat dem allesamman. Likväl föredrog han Maggie Conner framför någon annan, ehuru hon höll honom i oviss-het om huruvida han lyckats vinna hennes hjärta.

Men i afton hade han annat att tänka på än hennes skälska ögon och runda kinder, där han gick gatan fram så långt hans pass sträckte sig. Med undantag af en bysättning, hade han hittills ej arresterat någon af distriktets invånare. Nu undrade han om Dan Quinn stängt sin krog, ehuru klockan var ett på natten.

Han kom fram till Quinns gathörn fem minuter öfver ett, men ännu lyste det därinne, och rummet var fylldt af gäster.

Poliskonstapeln stack in hufvudet och sade:

»Det är tid att stänga, Dan! Klockan är öfver ett. Inspektören vill ej veta af detta längre.»

Värden hälsade honom med en ed och frågade hvad det gick åt Casey. Denne förklarade, att han handlade enligt order, gick ut och kom tillbaka om femton minuter.

»Jag ger er ännu en kvart att stänga på», sade Pat, men när han efter denna tid återkom, pågick rörelsen lika obehindradt.

»Tag på er rocken och kom med, Dan», sade Pat allvarligt. För värden återstod endast att uppmana gästerna att aflägsna sig samt att följa med till polisstationen, under det han öfver den plikt-trogne polismannen nedkallade ve och förbannelse.

Inspektören gjorde stora ögon då han såg Pat komma med värdshusvärden Quinn och stiga in på vaktkontoret. Men den som nu blef förhörd och tillrättavisd var Pat, under det att inspektören med en vördnadsfull bugning bad Quinn om ursäkt för att han vållat honom obehag.

»Men jag lydde order», mumlade Casey.

*

Några dagar senare höll föreningen »Erins döttrar» sin årsbal, och då Casey inträdde, var dansen i full gång.

Till sin förvåning fick han se den flicka, han sökte, förnöjdt luta sig mot Tom Donalds skuldra. Denne man var en känd kurtisör, hvilken Pat all-tid varit svartsjuk på. Under flera veckor hade Pat enträget bedt Maggie göra honom sällskap till denna bal, och nu hade hon likväl gäckt honom.

Då han nakades henne efter en vals, reste hon sig, fattade Toms arm och gick åt ett annat håll. Likväl trängde han sig fram till henne och begärde en förklaring.

»Förklaring», utbrast hon, »till dig, som blifvit en spion och skvallermakare?»

»Spion, hvad menar du?»

»Kanske du tagit tjänst hos nykterhetstyran-nerna!»

Detta var den största skymf, som kunde utslungas mot en polisman i det distriktet. Han bet samman tänderna, men kufvade sig.

»Jag har endast lydt order», sade Pat.

»Hvarför blef då Quinn frigifven?»

Härtill kunde han ingenting svara, och då han

drog sig tillbaka från salen, fick han snart klart för sig att alla hade samma tanke om honom.

Till råga på förödmjukelsen, blef han sedan förflyttad till ett annat distrikt. Han bar dock allt med sant hjältemod.

Hans moder visste att han led oskyldigt och hon kände skymfen ännu djupare än hennes son gjorde det.

*

En morgon, då han hade sin fridag och nal-kades sitt hem i den tränga gränden, kommo brand-sprutorna rasslande och stannade utanför ett hus, hvarest elden brutit lös. Han var civilklädd och stod bland de andra åskådarnne. Ned för husets järnstegar trängde sig de förskrämda hyresgästerna under en hård kamp för att först nå marken.

En man med hår och skägg svedda af elden stapplade ut ur dörren.

»Det är någon kvar i andra våningen», stam-made han. »Res upp en stege så kan ni komma till henne.»

»Det är Dan Quinns lama Katarina», ropade någon.

Plötsligt sågs en man tränga sig genom åskå-darhopan, ila förbi sprutorna och, trotsande brand-soldaternas varningar, rusa in i byggnaden.

En tystnad uppstod i den larmande hopen.

»Det var Pat Casey», ropade någon.

På andra sidan stod en blek flicka utan hatt. Hennes läppar rördes till en bön:

»Heliga moder, fräls honom!» hviskade hon.

Fem minuter förflöto — långa som århundra-den för den som stodo väntande därnedanför.

Konturerna af en man syntes ett ögonblick skymta förbi fönstret. En flicka hängde sig kramp-aktigt fast kring hans hals. Ehuru trappan brann, störtade han med ett språng utför densamma och blef liggande på trottoaren. Barnet hade undkommit oskadadt, men Pat låg där sanslös och från hans svedda hår droppade blod.

Den bleka flickan trängde sig genom hopen, kastade sig på knä vid den fallne och ropade:

»Vakna, Pat! Tala till mig! Förlåt mig, käre Pat!» men Pat röorde sig ej. Han fördes till sjuk-huset.

*

Då han vaknade till medvetande, såg han en blek flicka betrakta honom med kärleksfulla, oro-liga ögon.

»Jag måtte vara i himlen», mumlade han och insomnade igen.

»Pat», sade flickan någon dag senare, när dok-torn tillät ett kort samtal, »känner du dig bättre?»

»Jag förstår inte! Hvar är jag, Maggie? Jag skulle vara på min post.»

»Nej, Pat, du är på sjukhuset. Kommer du ej ihåg eldsvådan!»

»Huru länge har jag varit här då?»

»Tre veckor i morgon.»

»Tre veckor? Och du har varit här hela tiden?»

»Ja-a, Pat. Jag ville vara den förste, att tala om för dig, att du är utnämnd till öfverkonstapel och blifvit förflyttad till ditt gamla distrikt igen.»

»Men hvad tänker man om mig?»

»Jo, se här hvad de tänka om dig», och hon tog tog fram ett etui, innehållande en guldmedalj, till hvilken hvarje man, kvinna och barn i distriktet bi-dragit med några cent hvardera.

Tårar fyllde hans ögon, så att han ej kunde se henne.

»Är det då sant, att jag ej drömmer, och att du vill stanna hos mig?»

En varm kyss var hennes enda svar.